

Veliki četvrtak – Misa večere Gospodnje 2019. u Osijeku

„Kada dođe čas, sjede Isus za stol i apostoli s njim. I reče im: Svom sam dušom čeznuo ovu Pashu blagovati s vama prije svoje muke... (Lk 22 14-15).

Danas Isus govori i nama te iste riječi: on nas poziva i ujedno sabire; on slavi Misu i on sada vodi ovaj susret, sastanak, i privlači nas prema novom životu: životu ljubavi, životu božjem, životu za kojim svi čeznemo.

No kako moramo slaviti Misu da ona bude susret s Kristom? Kako se mora sudjelovati u jednoj euharistiji? To nas može poučiti sam Isus jer on je učitelj: gledajmo ga, slušajmo ga, prihvatimo ga!

Naš je Bog ponizan

Isus nam objavljuje da je Bog ponizan. U dvorani na zaprepaštenje svih prije nego što je slavio prvu Misu povijesti, Isus ustaje od stola i preuzima ulogu sluge, počinje prati noge apostolima. Petar izgovara sablazan svih vjekova i govori: „Nećeš mi prati noge nikada!“ (Iv 13,8)

Petar govori ono što svi mi mislimo: mi ne želimo nekog poniznog Boga, ali Bog je ponizan! Mi ne želimo Boga koji sjeda na posljednje mjesto, ali Bog sjeda na zadnje mjesto! Ne želimo Boga bez ponosa (oholosti), ali Bog je bez ponosa.

Jesmo li sposobni obratiti se tome Bogu? Jesmo li sposobni srušiti idola što smo ga podigli vlastitim rukama da bismo u središte srca stavili istinskog Boga, poniznog Boga, Boga koji postaje rob svih ljudi?

U svakoj Euharistiji vraćaju se ta pitanja, a Bog čeka naš odgovor, odgovor djela, gesta, izbora. Priznajmo iskreno da je oholost otrov ljudske povijesti: od početka do danas; oholost je rastavila ljudske obitelji, oholost je izazivala ratove, oholost je kriva za suze tolikih naroda, ona je ugasila radost što ju je Bog darovao čovjeku na dan stvaranja!

Stoga budimo ponizni siđimo sa postolja predajmo se blagonaklono i s ljubavlju: Misa zahtijeva to obraćenje da bude Misa slavljena s Kristom.

Isus nam objavljuje da je Bog beskrajno milosrdan. Na posljednjoj večeri Isus podiže veo koji skriva Judinu izdaju. I danas on miče veo licemjerja kojim skrivamo naše izdaje. U stvari svi mi imamo u sebi Judu, mi smo njegova braća.

A kako se Isus ponaša?

Nakon pouke o poniznosti i nakon što je apostolima oprao noge: „Isus, sjedeći sa svojim učenicima za stolom, potresen u duhu posvjedoči: „Zaista, zaista kažem vam jedan će me od vas izdati!“ Učenici se zgledahu među sobom u nedoumici o kome to govori. A jedan od njegovih učenika – onaj kojega je Isus ljubio – bijaše za stolom Isusu do krila. Šimun Petar dade mu znak i reče „Tko je taj o kome govori“. Ovaj se privine Isusu uz prsa i upita: „Gospodine, tko je taj?“ Isus odgovori: „Onaj je kome ja dadnem umočen zalogaj.“ Tada umoči zalogaj uze ga i dade Judi Šimuna Iškariotskoga. Nakon zalogaja uđe u nj sotona“. (Iv 13, 1-27).

Isus najavljuje izdaju... s nadom da je može oprostiti. On baca snop svjetla u Judinu tamu da Juda može vidjeti i osjetiti grozotu svoga djela.

A gesta pruženog zalogaja je gesta nježne ljubavi to je znak koji polazi, to je ruka pružena s iskrenim darom potpunog milosrđa.

Nažalost Juda ne želi da mu se oprost. Dobro poznamo tu tužnu povijest! Oholost je bila Judina tragedija.

No za Isusa Juda zauvijek ostaje prijatelj koga čeka i izgubljeni sin koji nedostaje u Očevu srcu. U stvari zloća čovjeka svakog čovjeka neće moći nikada obeshrabriti volju da Bog oprašta.

A mi? Imamo li u Misi zajedništvo s Bogom koji oprašta?

Jesmo li mi zajednica lakog spremnog svagdašnjeg plemenitog oprostjenja?

Tko ne oprašta ne pozna Boga. Tko ne oprašta bez Boga je jer ga je odbacio odbacujući oprostjenje.

Bog je siromašan

Isus nam objavljuje da je Bog siromašan.

Isus, Sin živoga Boga izabrao je Betlehem, neku betlehemsku štalu da dođe među nas. On je sam o sebi rekao: „I lisice imaju svoja dublja i ptice nebeske gnijezda a Sin čovječji nema gdje da stavi glavu“ (Lk 9,58).

On na posljednjoj Večeri izabrao kruh i vino znakove siromaštva i pretvorio ih u svoju proročansku prisutnost!

Bog je u sebi samo siromašan jer Bog ne može posjedovati: ustvari, Bog je toliko dar u sebi, da sve ono što ima daruje; isto tako on je siromašan beskrajno siromašan pravi siromašak. Siromaštvo Božje je neizbježna posljedica njegove ljubavi: prava ljubav je darovanje sebe ako je daruje neposredno.

A osjećamo li mi poziv na siromaštvo koje dolazi od Euharistije? Znademo li mi čitati znak što ga je Isus stavio u naše ruke? „Brinite se za hranu koja ne propada nego onu koja traje u vječnosti koju će vam dati Sin čovječji“ (Iv 6,24).

To je trenutak blagoslovljen za slušanje Isusove riječi! Današnja Misa doista je za sve nas zajednica Bogom koju nam je Krist dao da upoznamo: da je naš ponizni Bog, Bog milosrdni, Bog siromašni!

Bez obraćenja toga Boga ne ćemo nikada sresti. (A.C.Predicate, B.)